

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

כפ"י השופט אברהם טנגבוים

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד נדב גדלילה

נ ג ד

יוגב קרן

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן שניאור

גזר דין

כללית – העונש הראוי בתאונות דרכים קטלניות הוא בדרך כלל עונש מאסר משמעותי

1. לאחרונה ניכרת מגמה בפסיקה כי מן הראוי להחמיר את העונשים במקרים של גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים, ומעשית הכוונה היא הגדלת תקופת המאסר בפועל¹. מגמה זו ניכרת בגזרי הדין הרבים ולדעתי גם נתמכת היא במחקר הקרימינולוגי כפי שיפורט בהמשך (בקצרה). מובן כי הענישה היא אינדבידואליסטית, אך זוהי המגמה שאני מסכים עימה לחלוטין. ממילא אין מנוס במקרה שלפנינו מהטלת עונש ברור וחד משמעי והכל כפי שיפורט.

העובדות שלפנינו בקצרה

2. בתאריך 9.1.08 בשעה 22:00 נהגה הנאשמת קרן יוגב (להלן: "הנאשמת") מכיוון ירושלים לכיוון אפרת. תנאי הדרך היו קשים וכללו ערפל כבד, גשם, ותאורה חלקית. בהגיעה כ- 350 מטר דרומית לצומת אפרת, סטתה הנאשמת ונכנסה לתריבה של המנוחה צורית ירון (להלן: "המנוחה") שנסעה בכיוון הנגדי. מעוצמת הפגיעה נהרגה המנוחה.

¹ אינני משוכנע שהעלאת תקופת המאסר היא תמיד הפיתרון הנכון. ישנן טענות קשות כנגד עונש המאסר והצעות להחלפתו בעונש אחר (ראו למשל בעניין זה מאמרי: אברהם טנגבוים "הגישת האבולוציוניסטית – האם תליעה תצא לבטל את הענישה הפלילית?", שערי משפט (תמוז תשס"א) ב(3) עמ' 284-261). כדי למשל ייתכן ובמקום מאסר היה מן הראוי לשקול עבדות שירות לחקופות ארוכות של שלוש ארבע וחמש שנים. אך מכיוון שאין אפשרות כזו בשיטת המשפט הנוכחית, חרי אין מנוס מחטלת תקופות מאסר ארוכות במקרים המתאמים.

בתי המשפט

ת"ד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טונבוים

3. הפסיקה ברורה היא והיא קובעת כי אם הוכח שנהג עבר לצד הנגדי הרי עבר נטל הראיה עליו. במקרה שלפנינו גם החגנה הסכימה למעשה לכך ורק טענה כי לא התאשמה היא זו שעברה לנתיב הנגדי.

4. לטענת התביעה מדובר היה ברשלנות רבתי. לטענת המאשימה בכתב האישום, נרדמה הנאשמת משום שבמשך כל היום עסקה בפעילות מרובה ועצם הנהיגה הייתה רשלנית. בהכרעת הדין קבעתי כי הוכח בבירור שהנאשמת סטתה לנתיב הנגדי, אך לא הוכח מאיזה סיבה סטתה. לו רק מחמת הספק לא ניתן לקבוע כי הנאשמת סטתה עקב הירדמות, אם כי ישנן ראיות כבדות משקל להירדמות זאת.

5. לפני שנדון בעונש הראוי במקרה שלפנינו, מן הראוי עבור בקצרה על גישת הפסיקה לגבי העונש הראוי בתאונות דרכים קטלניות.

13 תעונש המקובל בפסיקה על העבירה של גרימת מוות ברשלנות בנהיגה

6. גישתם של בתי המשפט לעבירות גרם המוות בנהיגה, ברורה וחד משמעית. הקטל בדרכים הוא "רעה חולה" לחברתנו ויש לנסות ולמנוע בכל דרך שהיא, בין היתר, ע"י נקיטת מדיניות ענישה החלמת את חומרת המעשה. נאמר בפסיקה בפירוש כי מן הראוי שהעונשים יתקדכו לעונש המקסימום ולא לעונשי המינימום.

"הקטל הנורא בכביש הארץ מחייב אותנו להקשות את לבנו ולנהוג עם עבריינים נאלה במידת הדיון ולא במידת הרחמים. משמעות הדברים היא שיש להעלות את רמת הענישה בכיוון העונשים המרביים הקבועים בחוק, תוך הפחתת המשקל היחסי של הניסיונות האישיות. צר לי על כך, אולם דומי שאיש לא יחזיק שהשענה צריכה לכך" (רע"פ 2842/96 כחלון נ' מדינת ישראל, תקדין – עליון 96 (2).

7. כך למשל נגזר דינו של נהג שנרדם בשעת נהיגה לעשרים חודשי מאסר לריצוי בפועל ועשרים חודשים למאסר על תנאי וכן לפסילה של חמש עשרה שנה. ערעור על חומרת העונש לבית המשפט העליון נדחה פה אחד (ע"פ 1640/00 ופי חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), ניתן ביום 28.3.2000). במקרה אחר, לא ציית נהג לאור אדום ברמזור אשר היה מוצב בדרכו ונכנס לצומת במהירות גבוהה. כתוצאה מכך, פגע ברכב אחר וגרם לתאונה בה נהרג אדם ושניים נפצעו. דינו של הנהג נגזר לשישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, 12 חודשי מאסר על תנאי ופסילה לתקופה של 9 שנים. ערעורה של המדינה על קולת העונש התקבל בבית המשפט העליון, ונקבע כי

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טונגובים

1 אף שהמעורר צעיר, נורמטיבי ותלמיד מחונן, נכון היה להגיב במקרה זה ביד קשה. בית המשפט
2 העליין העלה את תקופת המאסר לשניים עשר חודשים בפועל. (ע"פ 4040/07 **מדינת ישראל נ'**
3 **שוברגי'** (לא פורסם), ניתן ביום 14.1.2008).

4
5 8. בתי המשפט קבעו בצורה ברורה כי העונש החולם הוא מאסר בפועל ומאסר ממש. ראו
6 למשל החלטתו המפורסרת של כב' השופט ממן שקבע כי:

7
8 עונש המאסר בעבודות שירות כבר אינו חולם את עבירת גרימת המוות ברשלנות שבה הורשע הנאשם.
9 בשעתו, היתה צפייה שורך ענישה זו תשמש גם להחמרה בענישה בחובן זה שבמקום מאסר על תנאי,
10 במקרים שעונש זה אינו מספק, ייטו בתי המשפט להשיל מאסר בדרך של עבודות שירות. אלא, שקרה
11 גם מהלך הפוך: עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות החל לשמש מפלט מהטלת מאסר בפועל, כך
12 שבמקום להשיל עונש מאסר בפועל ממש, כפי שמתחייב מנסיבות העבירה, העדיפו לעתים בתי המשפט
13 להשיל עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

14 החלכה הפסוקה היא שבעבודות מסוג זה העונש החולם הוא מאסר בפועל ממש, לא בדרך עבודות
15 שירות. יחד עם פטלת רשיון נהיגה לתקופה ממושכת. (דגש של א.ט.) ראה למשל, רע"פ 2842/96
16 נחלן ויקטור נגד מדינת ישראל (לא פורסם).
17 [שלוס - תי"פ 995087/96 דינים שלום, כרד נ, 534. ניתן בתאריך 18.6.97. לאיין כי שם נידון
18 הנאשם למאסר לתקופה של 17 חודשים מתוכם 9 לריצוי בפועל ו- 12 על תנאי, פטילה של 15 שנה
19 (קנס בן 5,000 ש"ח).
20

21 9. בתקופה האחרונה מוצאים אנו בבתי המשפט אמירות לפיהן מן הראוי להעלות את גורי
22 חדין על נהיגה שהרגה את הנפש ולראות בעונש המקסימום את הנקודה ההתחלתית. כך למשל
23 בעניין תפ (נצרת) 1120/05 מדינת ישראל נ' גראמנה (לא פורסם), ניתן ביום 17.7.2007, קובע כבוד
24 השופט אמיליון: "נראה כי הגיעה העת, להחמיר באופן דרמטי בעונשים המוטלים על נאשמים הנורמים
25 למוותם של בני אדם בנהיגה ברכב. נראה לי, כי בנסיבות המקרה שלפנינו, איך מונוס אלא לראות בעונש
26 המירבי, הקבוע לעבירה גרם מוות ברשלנות, ננקודת המוצא שממנה יש לצאת בקביעת עונשו של
27 הנאשם".
28

29 10. רק לפני חודשים מעטים בפסק דין מנומק, ארוד, ומפורט סיכס כב' השופט גלעד בבית
30 המשפט המחוזי בחיפה את ההלכה המקובלת וקבע כי:
31

בתי המשפט

ת"ד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טנגבוים

1 "למרות שבפסיקת בתי המשפט בנושא שבפני ניתן למצוא רשות שונות, הרי "הורם המרכזי" והכלל
2 שהתגבש הוא, כי בשל הקטל בדרכים מן הראוי להחמיר בענישה ובדרך כלל תכלול זו מאסר בפועל,
3 מאחורי סורג וברז, ולא בדרך של עבודות שירות. רק מקרים חריגים, בהם נוצר שילוב בין רשלנות
4 רגעית ולא חמורה ונסיבות אישיות יוצאות דופן יצאו את בתי המשפט להסתפק בנוש של עבודות
5 שירות, בתוספת פטילת רשיון נהיגה לתקופה משמעותית, מאסר על תנאי, קנס ופיצויים. " (ת"פ
6 חיפה 7071/08 מ"י ג. כהן, ניתן על ידי כב' השופט גלעד ביום 19.1.09).

7

8 11. נמצאו למידים כי בדרך כלל העונש הראוי הוא ענישה הכוללת מאסר בפועל, יחד עם
9 רכיבים אחרים. אלא שכמובן ישנם תמיד מקרים חריגים. ולפני שנעבור למקרה שלפנינו, מן
10 הראוי להעיר בקצרה לגבי אפקטיביות הענישה בתעבורה.²

אפקטיביות הענישה בתעבורה ועונש המאסר בעבירות אלו

12 12. עלינו להעיר על הטענות שישנן לגבי אפקטיביות הענישה בכללותן³ אולם נדגיש כי דווקא בתעבורה
13 מייבית אחרתו להעניש באופן כזה שיש בו כדי להרתיע בצורה יעילה את כלל הנהגים. רק הרתעה
14 כזו יכולה לגרום לכך שבעתיד ינקוט הציבור במשנה זהירות בדרככים. על כד אין חולק.

15 13. אין זה המקום להיכנס לחקר מטרות הענישה בכללותן³ אולם נדגיש כי דווקא בתעבורה
16 יש אפקטיביות לענישה, ונסביר. בבסיס מערכת אכיפת החוק נעוצה ההנחה שהאדם הוא בעל
17

² אציין כי לעיתים נראה שדעת הציבור שאיננו עוסק בכך במעל היא כי ענישת בתי המשפט איננה מספקת. ישנם רבים וטובים הסובלים כי העונשים הניתנים הם קלים מדי ומן הראוי לתת עונשי מאסר לשונים מרבות יחד עם פטילה לצמיתות. חלל סובלים כי אם היה ידוע שאדם חקוטל את הנפש היה נפסל לצמיתות, הייתה ידיעה זו גורמת לאנשים להזהר יותר. כך למשל נכתב:

"לפי דין תורה, העונש המגיע לתנן שורש אדם תגליה עניש מקלם בה עניש עד מות הנה תגדל. אילו היה דין עניש מקלם נותן ביום חות, נראה שחלק מהנהגים צריך היה תהנים היה נגלות, ובתנאי שפגיעתן הייתה בשונה. אולם תגלות אינה מנפדת על מידת בשונה קרוב לפשיעה, הוא נענש בדי שמיים. על כן חלק מהנהגים, עונשים אמור היה להיות חמור יותר, במיוחד כשהתאונה גרמה בפשיעה, כשהנהג התרשע בכלי הזהירות. על המדינה מוטל לפעול בכל האמצעים העונשיים השומרים לרשותה כדי להרתיע את הנהגים, ולהתניעם עונשים ממושכים יותר, כגון: מאסר נעשים מרובות, בצידוף שגילת רשיון נהיגה לכל החיים" (הרב יעקב אריאל "חקקי התנועה ופיצויים על תאונות" תחומין (תורה חברה ומדינה) י"ט תשס"א עמ' 258-270).

תורמים אתו לעצמנו לעיתים האם אכן נכונה התחושה שהציבור סובר כי בתי המשפט מקלים מדי? ואם אכן תציבור סובר כך, מה הבסיס להתחשט? אך שאלות אלו אינן רלוונטיות לעניינו ואין לו לדין אלא מה שענינו רואות במקרה הנמצא לפנינו.

³ בעניין זה הרחבתי במקום אחרים. ראו אברהם טנגבוים "הגישה הסוציולוגית היסטורית לענישה פללית", בתוך חספר עבריינות וסטיקה חברתית, תיאוריה ויישום (עורכים: משה אדד ויוכל וולף). הוצאת אוניברסיטת בר-אילן תשס"ז – 2002 (עמ' 213 - 173). ראו גם: אברהם טנגבוים "על מה ולמה מענישים" גלילות פרשת השבע, משרד המשפטים, פרשת וארא, גליון מס' 11

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טונבוים

1 רצון עצמאי ובחירה חופשית המכלכל את מעשיו על פי חישובים הגיוניים של רווח והפסד, מגיב
2 לתגמולים וירא מעונש. הנחה זו בעייתית לגבי חלק מהעבריינים הפליליים. הללו אינם פועלים
3 דווקא בהיגיון, אינם מחשבים את תוצאות מעשיהם, וכל שופט יושב בדין רואה זאת מדי יום
4 ביזמן. אולם עברייני התעבורה רובם ככולם הם אנשים הגונים, נורמטיבים, אשר עונש משפיע
5 עליהם בברור. דומני שברור לכל בר-דעת כי הפחד מעונש מהווה את אחת הסיבות המרכזיות
6 לשינוי צורת הנתיגה. די לשם כך להבחין בשינוי צורת הנתיגה במקרים בהם נידדת משטרה
7 בולטת מופיע על הכביש.

8
9 14. אשר לכן, דווקא לגבי אלו יש מקום להשתמש בכלים הבסיסיים של ענישה והרתעה.
10 ואכן, זו גם עמדת הפסיקה. לו היה כל נהג יודע ומבין ומפנים את העונש החמור שייגזר עליו אם
11 יורשע בתאונת דרכים, היו נגרמות פחות תאונות מעין אלו.

12
13 15. ערים אנו לטענות כי מן הראוי שלא לשלול אנשים למאסר בעבירות רשלנות. כד למשל
14 ישנה הצעה של לשכת עורכי הדין לביטול עונש המאסר בעבירות של גרימת מוות ברשלנות
15 בתאונות דרכים. וכך נמסר בשמה כי:

16 "גישת ההרתעה כמרכיב מרכזי בענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות הנה שגויה ואנוכריוסיטית.
17 נעל הענישה להביא תועלת לחברה, לקורבן או לסביבתו ולעבריו המורשע. שום תועלת מסוג זה לא
18 תצמח מהשסת אדם נורמטיבי. משך זמן ממושך מאחורי סורג ובריח. רגש הנקמה המוצדק של משפחות
19 הקורבנות אינו הגורם הדומיננטי בקביעת מרכיב הענישה". (ראו אתר הלשכה שנכפה ביום 28.4.09
20 http://www.israelbar.org.il/article_inner.asp?pqld=65255&catid=6)

21
22 16. לאחר שעיינתי בדבריהם אלו חוששני שנפלה שגגה בניסוח זה בשם לשכת עורכי הדין. יש
23 כאן ערבוב של שתי שאלות קרימינולוגיות הרחוקות מלהיות זהות. שאלה אחת היא - האם
24 העונש מרתיע? ושאלה אחרת ושונה היא מהו העונש הראוי?

25
26 17. ובעניין ההרתעה הרי התשובה המחקרית היא חד משמעית.⁴ עונש מרתיע בברור אנשים
27 רציונליים בעלי בחירה חפשית, הפועלים בהיגיון. ואלו רוב רובם של עברייני התעבורה. ונדגיש,
28 העונש איננו מרתיע אנשים מלהיות מעורבים בתאונות משום שממילא אין שום נהג בריא בנפשו
29 המעוניין להיית מעורב בתאונה. העונש מרתיע אנשים מלקחת סיכונים בנהגתם, שכן התאונה

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טונבוים

- 1 הספציפית היא בעיקרה עניין של הסתברות ואקראיות. מי שמורתע יותר מלקחת סיכונים, יהיה
- 2 בסופו של חשבון מעורב פחות בתאונות דרכים.
- 3
- 4 השאלה השנייה היא יעילותם של בתי הסוהר כאמצעי ענישה. זוהי שאלה שונה לחלוטין
- 5 שיש עליה ויכוחים מרובים אך אין היא קשורה דווקא לתעבורה. ישנן גישות המבקשות לבטל
- 6 לחלוטין או לכל הפחות לצמצמם משמעותית את עונש המאסר.⁵ אך כל הגישות הללו אינן
- 7 ייחודיות לתעבורה. נציין כי ייתכן ומן הראוי להגדיל את אפשרות הענישה בעבודות שירות
- 8 למספר שנים, וייתכן ומן הראוי ככלל למצוא דרכי ענישה שונים, יעילים, זולים, וטובים יותר
- 9 מאלו הקיימים, אך שוב, שאלה זו קשורה לתורת הענישה בכלל, ולאוו דווקא למקרה שלפנינו.
- 10
- 11 למרות כל מה שכתבנו למעלה, הרי ברור שהענישה היא אישית ואיננה חד-משמעית
- 12 וקבועה מראש. ציינו את העקרונות הכלליים אך מן הראוי ליישם בכל מקרה לגופו. אשר לכן
- 13 עלינו לעבור למקרה שלפנינו.
- 14
- 15
- 16

תמקרה שלפנינו – נסיבות האירוע ונסיבות הנאשמת

- 17 20. נסיבות האירוע תוארו בקצרה למעלה ובהרחבה בהכרעת הדין. הנאשמת נסעה בכביש
- 18 בינעירוני וסתרחה באופן מפתיע לנתיבה של המנוחה שהגיעה ממול. אין כל הסבר לסטייה זו.
- 19 ישנו חשד כבד כי מדובר בהרדמות אך לפחות מחמת הספק היא אפשר לקבוע כי זוהי הסיבה.
- 20 ישנן הרבה סיבות לסטיית נהג. אלו יכולות לכלול התעסקות במשהו ברכב (כגון רדיו, הרמת חפץ
- 21 שפלו), אי תשומת לב לסיבוב בדרך, או אפילו סתם היסח הדעת. אך בכל מקרה, בודדאי שאין
- 22 מדובר ברשלנות רגעית שכן ניתן לתקן סטייה רגעית אלא אם כן ממשכנה היא.
- 23
- 24 21. באשר לנסיבות הנאשמת, הרי ההגנה טענה כי מדובר בנאשמת נורמטיבית ובכך מסכים
- 25 אני לחלוטין. מדובר באשה בת 55 אם לחמישה ילדים וסבתא לשישה נכדים (בינתיים). הנאשמת
- 26 עובדת במגן דויד אדום שנים רבות בבנק הדם. עברה התעבורתי מתבטא בתאונות דרכים בשנת
- 27 1998, בעבירה על תמורור עצור בשנת 2004, ועוד שתי עבירות של מעבר באור אדום כהולכת רגל
- 28 משנת 2007. ההגנה הצגינה גם תעודות מדיאטיקניות ומפסכיאטריות המטפלות בנאשמת. מכתבר

⁴ ראו בעניין זה: אברהם נ. טונבוים "על שוטרים וגנבים: סוגיות בקרימינולוגיה", ספריית האוניברסיטה המשודרת, משרד הביטחון והוצאה לאור, 2003. ובעיקר פרקים ב' ו-ג', העוסקים בהחלעה בכלל ובענישה בתעבורה בפרט.

⁵ אלו מכונים "אבוליסיוניסטים" וראו בעניין זה מאמר בחלפת שוליים 1.

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טננבוים

1 שלאשמות ישנן הפרעות אכילה קשות עד כדי סיכון בריאותי. לטענת ההגנה, אם תיכנס הנאשמת
2 למאסר ייגרם לה נזק בריאותי ונפשי בלתי הפיך שלא ניתן יהיה לתקנו.

המקרה שלפנינו – עמדת משפחת המנוחה

22. הפרקליטות הביאה את משפחת המנוחה שביקשה להביע את עמדתה. אציין שוב כי
מדובר בשתי משפחות המתגוררות בישוב לא גדול אחת ליד השנייה והמכירות היטב את את
השנייה. אם המנוחה הביעה בפני את עמדת המשפחה כלפי האירוע וכלפי הנאשמת. היא הדגישה
במפורש כי גם אם הציעה ההגנה עמדה כי אילו סלחה משפחת המנוחה לנאשמת הר"י "לא הייתה
סליחה ומחילה ולא תהיה" (פ"י עמ' 86). מדובריה עולה כי ישנו כעס רב של משפחת המנוחה על
הנאשמת. הכעס נובע מכך שלדעת משפחת המנוחה הנאשמת היא נהגת לא זהירה ולטענתה ידוע
היה כי לנאשמת ישנן בעיות בנחיה וכדבריה "את רישיונה של הפוגעת היה צריך לשלול לפני שנים
כאשר נמד"א שללו את הרישיונות שלה בעקבות תאונות" (פ"י מתאריך 19.2.09 עמ' 86). בכל
מקרה, ברור כי לא ניתן להתעלם לאמירות מעין אלו שלא הוכחו ולא הועלו בפני, אך הדובר מעיד
על הרגשת משפחת המנוחה ולא אוסיף בכך.

23. מעבר לכך הציגה אם המנוחה את הרגשת הריקנות במשפחה עקב מות המנוחה ואת
הפעולות שמשתדלת המשפחה לעשות לזכרה. אודה כי נחמץ ליבי לשמע הדברים שכן מדובר
במעוות אשר לא יוכל להתקן ולא בידני הוא. למנוחה אב, אם, אחים, אחיות, ובני משפחה
אחרים וברור ונהיר לכולנו כי הסבל והכאב ילוו אותם עד סוף ימיהם ולא באשמות. הדברים
ברורים וחדים ולא נסיף בכך.

עמדות הצדדים בטענותיהם לעונש

24. התביעה בטיעונה לעונש ביקשה מאסר בפועל ומאסר ממש ולא בעבודות שירות. כפי
שהבהירה, עם כל ההבנה לנאשמת, האינטרס הציבורי הוא הגובר. עוד ביקשה התביעה פסילה
לשנים ארוכות, מאסר על תנאי וכן פיצוי למשפחת המנוחה. ההגנה שעמדה בעיקר על עונש
המאסר ביקשה כי המאסר יבוצע בדרך של עבודות שירות בעוד שהתמקדה פחות על שאר
הרכיבים.

בתי המשפט

תד 002153/08

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט אברהם טננבוים

25. לגבי עונש המאסר הרי לאור הפסיקה והטיעונים שנסקרו למעלה, אין מנוס מעונש מאסר ובפועל ממש. אם כי לאור גילה של הנאשמת ומצבה, אין זה המקום למצות עימה את הדין. לא זה המקרה לשלחה למאסר לתקופה הקרובה לתקופה המקסימלית (שלוש שנות מאסר). וזאת למרות שמקובלת עלי לחלוטין עמדת הפסיקה כי בדרך כלל מן הראוי לעשות כן. אשר על כן, מן הראוי שהמאסר יהיה מתון יחסית, והענישה תתבטא בחלקה ברכיבי הענישה האחרים.

6

7. אציין כי התלבטתי בעיקר לגבי שאלת הפיצוי למשפחת הנאשמת. לא נראה לי כי משפחת הנאשמת הייתה משתמשת בפיצוי לצרכיה היא, אך לאחר ספקות העתי למסקנה כי אין זה מן הראוי להתמש ברכיב ענישה זה במקרה שלפנינו, אלא לעשות שימוש בעונש הקנס.

9

10

11

12

סוף דבר

לסיכומו של דבר, לאור כל מה שכתבתי למעלה החלטתי לדון את הנאשמת כדלהלן:

15. מאסר בפועל של 15 חודש. הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה בבית המעצר במורש

16. הרוסים ביום 14.6.09 בשעה 12:00.

17. פסילה לתקופה של שמונה עשרה (18) שנה שתימנה החל מיום 9.1.08, אין צורך

18. בהפקדת.

19. מאסר על תנאי של שנה למשך שלוש שנים אם תנחם בזמן פסילה.

20. קנס בסך המינימום אלף ₪ (50,000) או שלושים וששה (36) חודשי מאסר תמורתו.

21. הקנס ישולם בעשרים תשלומים החל מיום 15.6.09. לא ישולם תשלום אחד במועדו,

22. תעמוד כל יתרת הקנס לפירעון מיידי.

24. זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בירושלים. במידה ונוש ערעור מעכב ביצוע עונש

25. המאסר והקנס עד להתלטה סופית בערעור. למען חסר ספק עונש הפסילה איננו מעוכב.

27. המזכירות תשלח העתק גור הדין לסניגור ולפרקליטות ותודיע עליו לסניגור טלפונית.

28. ניתן בלשכתי בהיעדר הצדדים ובהסכמתם היום יום שלישי 28 אפריל 2009.

(גנ"ר) נא לציין ימין

כ

